

Geplaatst op maandag 30 april 2007 07:28

Afrikaanse én Aziatische olifanten in het ruim

Vandaag opent in het Noord-Hollandse Schagen de Ark van Noach de deuren voor het publiek. Bouwer Johan Huibers hoopt dat mensen door rond te wandelen in zijn Ark God leren kennen. Tegelijk zijn er zorgen over de toekomst van het miljoenenproject.

SCHAGEN - Wie Schagen binnenrijdt, kan hem niet missen. Pal langs de doorgaande weg ligt een levensgrote Ark van Noach in de haven. Jarenlang heeft ondernemer en timmerman Johan Huibers er met eigen handen aan gewerkt. En nu is het dan eindelijk zo ver: de deuren van de Ark openen zich. Niet om dieren binnen te laten en hen te redden van de zondvloed, maar om mensen uit de 21e eeuw kennis te laten maken met het Evangelie.

Huibers heeft voor het bouwen van de ark gebruikgemaakt van de beschrijving die Noach in Genesis van God krijgt. Alleen heeft hij de maten moeten aanpassen: deze Ark is half zo klein als die in de Bijbel. „Als hij groter zou worden dan deze, zou hij niet meer te verplaatsen zijn”, licht hij toe. „En het idee is nou net om ermee te gaan varen (door middel van sleepboten, red.), zodat mensen overal in Nederland via de ark meer over God kunnen horen.”

Eigenlijk is de Noord-Hollandse ondernemer druk met het vastdraaien van de laatste moertjes en het monteren van de laatste lampen, maar tijd voor een snelle rondleiding heeft hij nog wel. „Hier kom je dus binnen”, zegt hij, één van de grote houten deuren openzwaaiend. Binnen is het licht - deze Ark heeft, heel modern, ramen. Het ruikt er naar hout. Van hetzelfde ruwe hout waarvan de hele Ark is gemaakt, heeft Huibers ook een kassa getimmerd. De intree is drie euro voor kinderen, vijf euro voor volwassenen. „Het moet wel leuk blijven. Ook de bijstandsmoeder moet het kunnen betalen. Belachelijk toch, dat Walibi Flevo 28 euro toegang kost?”, zegt hij verontwaardigd.

Huibers, die ook nog een timmerbedrijf runt, heeft de bouw van de ark - kosten: een miljoen euro - zelf bekostigd, grotendeels door leningen bij de bank. Hij vertrouwt erop dat God zoveel mensen naar de ark zal brengen dat hij daarvan de rente en de aflossing kan betalen. „Of ik het gevaar loop failliet te gaan? Ik leef met God. Als God wil dat dit doorgaat, zal hij oplossingen geven. Misschien ben ik daarin heel simpel, maar ik zie niet in waarom ik het ingewikkelder zou moeten maken.”

Al direct bij de ingang maakt de bezoeker kennis met een paar levensgrote, kunststof olifanten, een neushoorn en een giraf. Verderop zitten nog meer dieren, in hokken, „want zo staat het in de Bijbel”.

Huibers heeft een route uitgezet, die eerst naar de diepste gewelven van de Ark leidt. Er is zelfs een lift, zodat ook bezoekers die slecht ter been zijn alle verdiepingen kunnen bezoeken. Beneden staat een stel kerkbanken - „ze komen uit een kerk in Friesland die dicht ging” - opgesteld en draait een tekenfilm van Disney, waarin Donald Duck in opdracht van Noach alle dieren moet verzamelen. „Deze film van zeven minuten heeft Disney gemaakt in 2000”,

vertelt Huibers. „Hij is alleen nooit echt aangeslagen, en lag eigenlijk te verstoffen op de plank bij de Walt Disney Studio's."

De ondernemer vroeg het mediabedrijf toestemming om de film in zijn ark te vertonen. Tot driemaal toe kwam een delegatie van Disney bij hem op bezoek, en uiteindelijk kwam er toestemming van het Amerikaanse concern.

De kerkbanken in het bioscoopje schrikken sommige bezoekers af, is Huibers' ervaring. „Dat confronteert hen met de kerk van vroeger, waarvan ze afscheid hebben genomen. Maar die confrontatie kan best heilzaam zijn. Ooit zullen ze toch moeten gaan nadenken over de toekomst en over het leven na de dood."

Klein arkje

Verder wandelend door het ruim van de ark, komt Huibers bij een ruimte waar aan de muur platen over de zondvloed hangen en waarin ook een kleinere boot staat. „In zo'n boot zeilde Jezus met zijn discipelen over het meer", legt hij uit. Kinderen kunnen in deze ruimte in een grote bak hun eigen kleine arkje volstoppen met dieren. Door aan een touw te trekken stort een grote ton een kleine zondvloed aan water door de bak. Alles stroomt onder, maar het arkje overleeft.

Verderop zijn meer Bijbelse taferelen te zien. De kruiken van de bruiloft in Kana, de ark van het verbond - „met twee goudgedreven engelen erop"-, het lege graf van Jezus, en zelfs een grote plastic kameel bij een poort, met daarin een klein deurtje. „Dat poortje noemden ze de naald", legt Huibers uit. Daar kon een kameel wel doorheen, maar dan moest hij wel zijn last afleggen. Dat moet jij ook doen als je in het koninkrijk der hemelen wil komen."

De directe, persoonlijke toepassing is typerend voor Huibers, die geen gelegenheid voorbij laat gaan om over het geloof te beginnen. Met zijn ark wil hij dan ook veel meer vertellen dan het verhaal van de zondvloed alleen. „Mijn bedoeling is dat de mensen, als ze hier geweest zijn, iets meer begrijpen van Gods boodschap, van het Evangelie." Dat kan ook best zonder expliciete evangeliserende boodschap. „Als iemand hier 'min tien'-gelovig binnenkomt en 'min negen'-gelovig vertrekt, is er toch iets met hem gebeurd."

Bovendien hoopt hij dat, omdat hij met zijn Ark door Nederland gaat trekken, plaatselijke scholen meer aandacht gaan geven aan de Bijbel. „Als ze ook hele weken uittrekken voor Harry Potter en voor Sneeuwwitje, waarom dan niet voor Noach?"

Olifanten

Op het midden- en het bovenste dek van de ark zijn nog meer dieren te bewonderen. Middenin het restaurant, op het bovenste dek, staan nog twee olifanten. „Nog twee olifanten?", vraagt Huibers quasi-verbaasd, omdat zijn bezoeker dit niet zelf had opgemerkt. „Er staat toch in de Bijbel dat van elke soort twee dieren aan boord gingen? Ja, dat staat er inderdaad. Daarom én de Afrikaanse én de Aziatische olifanten. Er zijn mensen die geloven in mutaties in het dierenrijk. Die zeggen ook dat er alleen twee wolven zijn meegegaan in de Ark van Noach, en dat daaruit uiteindelijk de honden zijn ontstaan. Ik vind dat onzin. In de Bijbel staat dat álle dieren meegingen, dus dan geloof ik dat."

Op het dek is het zonnig. De ark is zo hoog, dat het een goed uitzicht over Schagen verschaft. „Ik stel me dan voor dat Noach hier dagelijks wat dieren liet rondrennen", zegt Huibers, gebarend met zijn armen. „De ene dag de paarden,

de volgende dag de tijgers. Ze zullen toch niet 372 dagen in hun hokken hebben gezeten, mag ik hopen."

Op de ark is werkelijk aan alles gedacht: computers met bijbelquizen voor kinderen, toiletten voor mannen, vrouwen én voor invaliden, zelfs een winkeltje waar knuffelbeesten, boeken over de ark en stripboeken over Jezus verkrijgbaar zijn.

Toch moet nog maar blijken of het publiek de weg naar Huibers' levenswerk weet te vinden. „Dat is inderdaad een vraag”, erkent hij.

Gek

Johan Huibers realiseert zich dat mensen hem soms vreemd vinden. „Niemand heeft dat nog direct tegen mij gezegd. Maar ik hoor wel van mijn kinderen dat hun vriendjes op school zeggen dat hun vader gek is. Tja, dat hebben ze natuurlijk van hun ouders."

Ook Huibers' eigen vrouw ziet weinig in het project, geeft hij toe. „Ze steunt me wel hoor, maar ze heeft het nooit een erg goed idee gevonden. Ze had liever gehad dat ik me helemaal had gericht op het slaan van waterputten in Ethiopië (een van Huibers' andere projecten, waarvoor hij ook al jaren een stichting heeft, red.). Maar goed, zo gaat dat, soms sta je er alleen voor."

En er zijn meer zorgen. Tot 12 mei mag de ark in de haven van Schagen blijven liggen, daarna moet hij daar weg van de gemeente. Tijdens de werelddavendagen in Rotterdam, begin september, mag hij daar acte de présence geven. Maar voor de tussenliggende periode heeft Huibers nog geen geschikte locatie gevonden waar hij ook gasten kan ontvangen. „Ja, daar lig ik wel wakker van, ik heb daar zorgen om. Natuurlijk, ik weet wel dat de Heer in alles voorziet. Maar die zorgen hou je daar toch niet helemaal mee tegen." Johan Huibers' Ark van Noach opent vandaag deuren voor publiek